

ABONAMENTS

Barcelona, mes...	2 Ptas.
Catalunya i territoris de la República...	21 "
Extremadura...	24 "
Astúries, Galícia i Portugal, trimestral...	84 "
Països catalans postal, id.	86 "
Altres països, id.	88 "

DIARI D'AVISOS I NOTÍCIES

ANUNCIS I RECLAMS SEGONS TARIFA

LA PUBLICITAT

REDACCIÓ: MARIA FOYÀ, 27 i 29 - TELÈFON 19009

BARCELONA

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA CATALUNYA, 64 - TELÈF. 79150

Quan, en les relacions internacionals, un poble escaia, a conseqüència de la seva manca absoluta d'instint de conservació, de poder ésser un aliat soliu, cau en la categoria de poble esclau i experimenta la sort reservada a una polèmia.

MEIN KAMFF

CRONICA

Madrid La premsa francesa i els darrers discursos de Chamberlain

"No seria tolerable que la República Espanyola fos lliurada a la invasió i al bloqueig. Cap concessió, cap compromís respecta això"

escriu Léon Blum

S'escau aquests dies el segon aniversari de les jornades glorioses en les quals el poble de Madrid va saber superar-se i posar una barrera definitiva a les forces de la invasió. Aquestes jornades culminaren en la data del 7 del corrent, en la qual l'enemic va quedar clavat a les portes de la capital de la República, que és en roman impotent per a poder abastar el que ell creia que li podia valer la victòria.

Cal tenir presents les circumstàncies que precediren l'arribada dels moros de Yagüe, del Tercer, dels falangistes i requetés a les portes de la capital, premeditades pels avions i els tancs (italo-alemanys); les soferenes morals i físiques que havia hagut de resistir ja la població civil; considerar els perills que suposava l'existència dins del recinte de la capital de la famosa cinquèena columna i dels dotze mil "asilats" a les ambaixades per a mesurar en tota la seva grandesa heroica el gest del poble madrileny en lluitar-se decidit a deturar una força que pujava, galopant pel mapa, podria dir-se, desde Badajoz. Sens dubte va fortificar el seu ànim l'arribada dels primers animals i dels quatre o cinc mil catalans de Durruti, que aquells dies havien decidit a donar-los ajut.

Però això no hauria estat pas suficient en uns moments en els quals la confusió imperava a causa que hi havia molts esperits que admetien alegrement que es podia fer alhora i amb el mateix èxit favorable, la guerra i la revolució, si el poble, cada ciutadà digne, cada fill de Madrid, els homes, les dones i adués els vells i els infants no s'haguessin promès ells mateixos que solament la mort els faria cedir a l'escomesa de l'enemic de fora, que avançava impetuós, i del de dintre, que esmolava les armes arreu i invisible. La incertitud era immensa en aquells moments; el Govern havia marxat; els militars, extenuats per les contínues retirades, havien escollit la capital com a asil tant com a baluard, i fou el poble de la gent senzilla, dels treballadors manuals i oficinistes, els barbers, els fusters, els serrallers, el món, en una paraula, del treball, que es va llançar amb un esperit que no coneixia el dubte ni la vacil·lació contra les hordes invasores dels traïdors i els estrangers. El "No passaran", la consigna tantes vegades repetida, esbravada ja, podria dir-se, de tant com havia estat prodigada, fou aleshores quan va adquirir amb les seves quèstions martel·lejades per totes les boques i per tots els cors, la grandiositat que la història farà immortal. Així mateix Madrid esdevenia el símbol de la voluntat increbentable de tots els pobles ibèrics d'oposar-se pels mitjans que calgués al feixisme invasor. A través de tants errors, de tants perills i de tantes traïcions Madrid es reivindicava plenament de no haver sabut deturar l'enemic més enllà dels seus carrers, i avui aquest nom màgic serveix per a evocar en les cinc parts del món una gesta magnífica constantment renovada, ensems que hom xifra en ell el màxim d'heroisme, de patriotisme, d'esperit de sacrifici i d'abnegació.

"Imiteu Madrid!" Així és el que diuen alguns pedants que se'n troben lluny i que tal vegada es consideren ells mateixos impotents; però Madrid no pot ésser imitat: la seva glòria és única. Però tampoc no seria cosa que Barcelona i València i les altres capitals renunciessin a mantenir l'enemic el més allunyat possible dels seus murs. No obstant, la glòria de Madrid pot ésser igualada per tots els defensors de la República que compleixin en els moments suprames que aspiren a viure en llibertat. Tals els braus soldats catalans i d'altres terres d'Ibèria que ara lliuren a l'Ebre la més aspra de les batalles que ha conegut fins ara aquesta guerra contra el poder coalitzat dels traïdors a llur pàtria i dels invasors.

ESPANYA EN EL TAULER

París, 4. — Mentre França cerca una orientació clara a la seva política interna, l'opinió pública i la premsa deuen les conclusions de Múnic: els dos discursos del senyor Chamberlain i l'arbitratge, sense consultar França ni Anglaterra, dels dos Governadors de l'Acord anglo-italià, fronteres que el senyor Chamberlain va prometre de garantir; el discurs del príncep Konoye, que amenaça el món amb la seva ideologia de l'èxit Roma-Berlin-Toquio; i la seva guerra comercial. L'opinió i la premsa discuteixen la seva alienació al punt més important d'aquesta situació: Espanya.

"L'Aube", catòlic, publica una editorial que té les mateixes conclusions que l'editorial de "Le Populaire", signat per l'ex-president Blum. Aquesta diu que el senyor Chamberlain ha dit en el seu discurs que la guerra a Espanya no consisteix pas en una amenaça per a Europa, i el senyor Chamberlain següent tranquil·litant la seva població, "L'Aube" diu que "al senyor Chamberlain no el molesta pas gaire que aquesta guerra continuï amb el sacrifici de vides a Espanya, gràcies a la intervenció estrangera". El diari catòlic afegeix que no es pot tenir cap confiança en el senyor Chamberlain ni en les promeses de Berlín i Roma. Per altra part, no cal pas ocupar territoris a Espanya per a dominar-la, perquè una Espanya franquista seria un vessel de Roma i Berlín, que així no tenen cap necessitat d'ocupar territoris. El diari catòlic diu que el problema no ha pas canviat per a França. Els partidaris d'un acord amb Alemanya han demanat que França es retirés darrera la línia Maginot, i es consagri completament al seu imperi colonial. Precisament la frontera dels Pirineus representa ara el punt central d'aquesta resolució francesa. De manera que Chamberlain podrà ratificar el seu acord amb Itàlia, però França ha de pensar en la seva seguretat si no vol que la posa en vigor de l'acord anglo-italià sigui la preparació d'una nova abdicació.

En "L'Ordre", el senyor Buré comenta també les declaracions de Chamberlain en relació amb els interessos francesos. Remarca el senyor Buré que el senyor Chamberlain no ha anomenat França en els seus discursos, limitant-se a presentar un acord anglo-alemany. El senyor Chamberlain troba oportú, després que ha llaurat l'Europa de l'Est a Hitler, que es recompenzi Mussolini amb concessions franceses. Vol donar a Itàlia el prebòndi a la Mediterrània i les possessions espanyoles. El senyor Buré diu que el senyor Chamberlain concedirà contra totes les lleis internacionals i contra les propietats franceses i angleses, el dret de bel·ligerància a França.

"Le Populaire" publica un article del senyor Blum, el qual fa avinent que interromp la seva sèrie d'articles rebaixats al programa problema urgent, que es presenta un problema urgent. Dimecres el senyor Eden pronunciarà a la Cambra dels Comuns un discurs molt noble i molt fort; però la matèria no és nova. El senyor Chamberlain accepta que el pacte anglo-italià fos posat en vigor immediatament. "Vull fer observar tot justament", diu Blum, "que la posada en vigor del pacte anglo-italià no té cap relació i no compromet en res França. Mai i en cap moment França ha estat consultada ni s'ha barrejat en les negociacions anglo-italianes. La qüestió del dret de bel·ligerància no ha estat, arrançada i no ho pot ésser amb un pacte en el qual solament hi ha representades Itàlia i Anglaterra.

L'únic conveni internacional que pot resoldre la qüestió de la bel·ligerància és el pla de Londres, signat el mes de juliol per totes les potències que participen en el Comitè de No-Intervenció, adués França i Rússia, i que ha estat aprovat pel Govern republicà d'Espanya. No existeix, per tant, cap relació de dret entre el pacte anglo-

italià i el pacte de Londres. Però el dret que s'imposa immediatament al Govern francès és d'oposar-se a que s'escaixi una relació qualsevol amb aquests dos feits. El Govern francès ha de vigilar molt atentament.

L'ex-President Blum següent diu que el senyor Chamberlain havia subordinat la posada en vigor de l'acord anglo-italià a una solució satisfactòria del problema espanyol. Ara pretenen que la retirada de 10.000 italians és satisfactòria. És lliure d'obrar en nom del Govern anglès; però aquesta opinió es refereix solament al Govern anglès i no a les altres potències, ni tampoc al pla del Comitè de No-Intervenció. "Cap concessió, cap compromís poden ésser admesos a aquest propòsit. No fóra tolerable, que la República espanyola fos lliurada a la invasió estrangera i al bloqueig. El Congrés de Marsella ha fet conèixer a aquest propòsit categòricament la voluntat del partit radical. La voluntat del partit socialista és també ferma. No existeix cap oposició en la majoria republicana, i per tant, no pot existir cap indecisió en el Govern francès." — A. E.

EE. UU.

Nova York, 4. — L'Institut Nord-americà de Control de l'Opinió Pública declara que la popularitat del President Roosevelt, que després de l'acord de Múnic s'eleva ràpidament, acaba de baxar en un cinc per cent, passant de 59,6 per 100 a 54,4 per 100.

El diu l'Institut "considera" que aquesta baixa de popularitat és deguda a la reacció de nombrosos electors, que, després del moment de lleugeresa següent a l'acord de Múnic, s'adona que aquest acord no estableix una pau permanent, sinó que augmentava les possibilitats de conflictes." — Fabra.

Nova York, 4. — La premsa nord-americana destaca els discursos pronunciats ahir per l'alcalde de Nova York, La Guardia, i per l'alcalde Woodward, comandant del tercer districte naval nord-americà.

L'alcalde de Nova York, recordant que en una altra ocasió Hitler feu una gestió diplomàtica per protegir contra un discurs seu, declara: "He dit ja que el senyor Coudert Hull i jo havíem establert un conveni. Hull s'ocupa dels assumptes estrangers i jo m'ocupo a Nova York de fer netejar els carrers. Però quan es tracta de les relacions amb cert senyor d'Europa tots dos fem la mateixa feina".

L'alcalde Woodward pronuncia un discurs a la Societat Colonial Nord-americana dient que els Estats Units necessiten una marina de guerra superior a totes les altres perquè "hi ha uns gots riaris a Europa. Aquest gots riaris pot limitar-se a quedar-se a Europa, però nosaltres tenim Amèrica del Sud i hem de defensar aquest territori i el territori nord-americà dels aires d'aquest gots riaris." — A. E.

La guerra a tots els fronts

Les tropes estrangeres contra l'enemic la seva contraofensiva al front de l'Ebre, on l'exèrcit de la República resisteix heroicament

L'aviació italiana, després de bombardejar a les poblacions de la costa, s'interna França per tornar a la seva base

FRONT DE L'EST. — A la zona de Pinell, les nostres tropes, en front i profunditat molt limitats, es replegaren en la tarda i la nit d'ahir, ordenadament i sense pèrdua d'homes ni material, per tal de millorar llurs posicions tàctiques a la línia previst pel comandament, en la qual han continuat avui llur heroica resistència. I han infligit duríssim castig a l'enemic, el qual, protegit intensament per l'artilleria i l'aviació italo-germànica, ha atacat incessantment al sector de Salvaterra.

Els nostres aparells de bombardeig han aconseguit efectiu i han batut amb precisió importants concentracions enemigues. Les esquadres de cada gran intentat durant la jornada entaular combat amb els avions de la invasió, han patit sense novetat i han tornat, indemnes a llurs bases.

ALS ALTRES FRONTS. — Sense notícies d'interès.

AVIACIÓ. — Ahir a la nit un hidroalemany bombardejà Sant Vicenç de Calders. Avui l'aviació dels invasors ha bombardejat Carriaga, Aguilas, Alcaudete i la zona costera septentrional de Catalunya. Els trimotors italians han entrat en territori francès i han virat rumb a llur base de Mallorca. Totes aquestes agressions han ocasionat morts i ferits entre la població.

Contra la concessió de bel·ligerància a Franco UNA CRIDA DE LA UNIO DE SINDICATS DE PARIS

París, 4. — La Unió de Sindicats de la regió de París ha organitzat nombrosos mitjans contra la concessió de la bel·ligerància a Franco. Ha dirigit també la següent crida als treballadors de la regió de París:

"Anglaterra intenta alargar el dret internacional a la bel·ligerància al traïdor Franco, agent del feixisme internacional a Espanya. Vosaltres no podeu permetre que el Govern francès, continuant la seva política lamentable a remolc del Govern conservador anglès, pugui renovar l'escàndol de Múnic i permeti sacrificar, després de l'Acord de Múnic, amb l'Espanya republicana, la seguretat de França i la pau del món.

La crida demana als treballadors que es manifestin contra la bel·ligerància a Franco i en favor de l'obertura de la frontera dels Pirineus, excluint també la retirada total i immediata de les tropes estrangeres alemanyes, italians i marroquins de l'Espanya fascista." — A. E.

M. Labonne ve a acomiadar-se del Govern

París, 4. — El senyor Labonne, nou assident general de França a Tunísia, va partir de París ahir a la tarda amb destinació a Barcelona, on presentarà les seves còpies de comiat al Govern republicà espanyol.

A començament de la setmana entrant estarà altra vegada a París i prendrà possessió, oficialment, de les seves funcions a Tunísia el dia 15 de novembre. — A. E.

L'alcalde de Nova York i l'alcalde Woodward tracten Hitler propiament

Nova York, 4. — L'Institut Nord-americà de Control de l'Opinió Pública declara que la popularitat del President Roosevelt, que després de l'acord de Múnic s'eleva ràpidament, acaba de baxar en un cinc per cent, passant de 59,6 per 100 a 54,4 per 100.

El diu l'Institut "considera" que aquesta baixa de popularitat és deguda a la reacció de nombrosos electors, que, després del moment de lleugeresa següent a l'acord de Múnic, s'adona que aquest acord no estableix una pau permanent, sinó que augmentava les possibilitats de conflictes." — Fabra.

Nova York, 4. — La premsa nord-americana destaca els discursos pronunciats ahir per l'alcalde de Nova York, La Guardia, i per l'alcalde Woodward, comandant del tercer districte naval nord-americà.

L'alcalde de Nova York, recordant que en una altra ocasió Hitler feu una gestió diplomàtica per protegir contra un discurs seu, declara: "He dit ja que el senyor Coudert Hull i jo havíem establert un conveni. Hull s'ocupa dels assumptes estrangers i jo m'ocupo a Nova York de fer netejar els carrers. Però quan es tracta de les relacions amb cert senyor d'Europa tots dos fem la mateixa feina".

L'alcalde Woodward pronuncia un discurs a la Societat Colonial Nord-americana dient que els Estats Units necessiten una marina de guerra superior a totes les altres perquè "hi ha uns gots riaris a Europa. Aquest gots riaris pot limitar-se a quedar-se a Europa, però nosaltres tenim Amèrica del Sud i hem de defensar aquest territori i el territori nord-americà dels aires d'aquest gots riaris." — A. E.

— Este conveni — afegeix — que hem d'acceptar una proposta d'aquesta mena amb la condició que les clausules siguin molt precises.

Finalment l'orador es refereix a la reafirmació de la seva preferència per al servei obligatori.

Després de la votació, s'acaba la sessió. — Fabra.

Londres, 4. — La Cambra dels Comuns ha rebut la moció de censura dels laboristes per 355 vots contra 139, i adopta, mans aixecades, l'esmena del Govern d'aquesta moció. — Fabra.

El discurs del Tron

Londres, 4. — El Parlament ha ajornat, aquest matí, les seves sessions fins el dia 11, encara que el rei va inaugurar el nou període parlamentari.

Avui al matí el lord canceller a la Cambra dels Lords i el "speaker" a la Cambra dels Comuns han llegit el discurs reglamentari dels sessions d'ambdues Cambres. En el seu missatge, el rei s'ocupa de la situació internacional i recorda la visita dels sobirans anglesos a París, remarcant la sinceritat de les manifestacions amistoses del poble i del Govern francès, que "han demostrat clarament la força de les relacions amistoses que unien els dos països".

El rei aconclou després els estorcos fets pel Govern anglès a Praga i a Berlín per a reglamentar la qüestió sudeta i remarca el paper de Daladier de Mussolini per a arribar "a un aranjament acceptat per unanimitat".

FRANÇA

Mr. Daladier no té el propòsit de demanar a la Cambra una renovació de poders

París, 4. — Als cercles polítics es diu saber que contràriament als rumors circulats des de París, el senyor Daladier no té el propòsit de sol·licitar una renovació dels poders que li delega el Parlament. — Fabra.

Avui es reunirà el Partit Socialista per tractar de política exterior

París, 4. — Avui es reunirà el partit socialista S. F. I. O. per tractar especialment de l'orientació que experimenta la política exterior francesa.

En vigíles d'aquesta reunió s'afirma que ha desaparegut tota possibilitat d'escissió, que semblava imminent, quan al si del partit — com en gairebé tots els partits francesos — sorgien dues tendències: una a favor de la pau "a qualsevol preu", i l'altra a favor d'una resistència escarnida contra les dictadures.

Per consegüent, sembla que en la reunió de demà es consolidarà de nou la unitat del partit, com s'ha fet en totes les grans circumstàncies. La unitat del partit socialista S. F. I. O. significa la persistència del Front Popular, del qual són principals defensors els elements del dit partit. — Fabra.

Les dretes denuncien el perill alemany

París, 4. — La política estrangera d'Anglaterra, les afirmacions relatives a un pacte de limitació dels armaments entre Alemanya i Anglaterra, la situació general a Europa i les conseqüències de Múnic preocupen ara a la premsa de dreta. "L'Action Française" destaca "les il·lusions de Chamberlain relatives a Alemanya" i diu que aquest, segons sembla "amb les seves bones intencions, arrossega a l'abism Anglaterra, i sobretot França".

El "Petit Bleu", d'extrema dreta, protesta contra la "trampa del desarmament". Hitler prepara en aquest moment negociacions amb Chamberlain. "Hitler — diu el periòdic — tracta els seus adversaris vençuts com els tractava el soldat del Marroc i els 80 milions d'a-

lemans l'ovacionen; persegüeix els sacerdots catòlics i protestants, i sequeixen els aplaudiments; expulsa els jueus, i tenim homes generosos que pensen encara en un acord amb una nació les accions de la qual consisteixen en desafiar a la consciència humana. Amb Alemanya solament s'hi pot tractar sent-se respectat a la força. Però Alemanya vol desarmar França, i Chamberlain desitja caure en la trampa."

A "L'Époque", Kerillis recorda la història francesa i els partits prussians de 1815 i 1848; recorda també "la indecència criminal dels partits de Berlín en 1815, quan l'exèrcit prussià marxava envers París i les dones elegants demanaven els alemanys i la casa de Savoia, que volien destruir França, destruïda a la qual s'oposaven Rússia i Austràlia". "Continuen existint — termina Kerillis — els sinistres partidaris dels alemanys."

A "Le Figaro", el senyor D'Ormesson protesta contra les noves ofertes (xoccolates i escrits: "França i Anglaterra en poden conèixer la marmora".

La premsa republicana es preocupa de les converses de Chamberlain i de les manifestacions japoneses, que han produït enorme impressió als Estats Units. — A. E.

Albert Bayet havia estat amenaçat de mort si parlava a Marsella

París, 4. — El diari "L'Ouvre", explica uns sensacionals revelacions del significat element del partit radical francès Albert Bayet.

Aquest destacat periodista diu que abans del Congrés del partit radical-socialista celebrat fa pocs dies a Marsella rebé una gran quantitat d'anònims amenaçant-lo de mort si s'atrevia a prendre la paraula en algun dels actes del dit Congrés.

En fer aquestes revelacions en el diari esmentat, diu Bayet que el temor dels anònims amenaçadors era: "que s'hi jugava el cap", "que seria facilitat a Hitler a fi que tingués cura de fer-lo callar", etc., etc. — Fabra.

CHAMBERLAIN I HALIFAX PARLARAN, A PARIS, DE LA QÜESTIO ESPANYOLA AMB EL GOVERN FRANCÉS

Londres, 4. — S'afirma aquesta nit als cercles diplomàtics londinencs que "els senyors Chamberlain i Halifax estan molt satisfets de tornar a Daladier i Bonnet, la seva recent visita a Londres, per tal com aquesta visita ha de dissipar certes temences expressades en determinats moments a París sobre les tendències del primer ministre britànic en matèria de política exterior".

S'afirma en els diu cercles que el primer ministre i el ministre de Relacions Exteriors demostraran que la política anomenada d'apaisament i conciliació vers les potències totalitàries no pot ésser perjudicial a les bones relacions anglo-franceses. Aquest argument, té importància en dos sentits, posat que a Londres hom creu que la idea de una declaració franco-alemanya sobre el model de la publicada a Godesberg per Chamberlain i Hitler va obrir-se camí en els Guberns de Berlín i París.

Es evident que els dos principals punts sobre els quals es consultaran els homes d'Estat francesos i anglesos seran:

Primer. — L'esdevenidor de les negociacions de tots dos països amb Alemanya.

Quan el senyor Neville Henderson, ambaixador d'Anglaterra a Alemanya, torni a Berlín, dintre d'uns quinze dies, serà portador d'informacions especials concretes sobre el primer punt. Chamberlain indicà ja poc a la Cambra que "calia posar en pràctica l'acord de Múnic". Els que es proposa, posar, planter, decidir definitivament el problema de la limitació dels armaments, el dels interessos econòmics de les diverses potències als Balcans i posar el de les colònies alemanyes?

Aquests dos punts, evidentment, els altres punts que seran tractats en les properes converses de París. Quan a la Mediterrània, es té en compte que l'acord anglo-italià si bé assegura una majoria en la situació, no resol el problema espanyol. El pla de retirada de combatents estrangers aprovat pel Comitè de No-Intervenció continua en suspens, i la tasca del senyor Hemming a Burgos no sembla precisament fàcil, posat que el senyor Hemming havia d'estar de tornada a Londres fa una setmana, i no ha tornat encara.

LLOYD GEORGE CONTESTA UNES AL·LUSIONS DE MISTER CHAMBERLAIN

Londres, 4. — El senyor Lloyd George ha fet unes declaracions a la premsa, referint-se a les recents al·lusions formulades pel senyor Chamberlain relatives a "les personalitats responsables i a l'aduec irresponsables que van nupciar el món llur opinió que Anglaterra està en decadència".

El senyor Lloyd George es pregunta si el senyor Chamberlain ha volgut referir-se a ell mateix o al senyor Churchill.

— En el primer cas — afirma el vell polític liberal —, el discurs que jo vaig pronunciar fa alguns dies per ràdio, no fou pas dirigit a l'opinió nord-americana precisament. Però, consi-derant que no retiro ni una sola paraula de les que vaig pronunciar. El primer ministre diu que a Alemanya ningú no critica el Govern d'acord; perquè a Alemanya no hi ha la crítica lliure, és una pena de decapitació per traïció o, en el millor dels casos, d'ésser llançat en un camp de concentració. És aquesta la idea que el primer ministre del Govern democràtic?

S'insisteix a dir que Goering i Ciano aniran a Londres

Londres, 4. — A pesar de desmentir la visita del mariscal Goering a Londres, el "Daily Mirror" insisteix en dir que el mariscal arribarà a Londres començant les negociacions vers els seus enemics. Amb aquesta visita començaran les negociacions vers un pacte seri entre Anglaterra i el Reich, segons el qual ambdós països es comprometran a no bombardejar les poblacions civils ni emprar els gasos.

COMENTARI

Mr. Chamberlain a l'obra

Les Comuns han aprovat la moció presentada per mister Chamberlain convalidant els acords del Govern britànic referents a l'entrada en vigor immediata del pacte anglo-italià del mes d'abril. El "Premier" britànic ha defensat aquesta moció en un discurs en el qual apareixen diverses afirmacions que ens han semblat, si més no, sorprenents. Que Mr. Chamberlain, següent les petjades de França, aregui oportú que Anglaterra reconegui la conquesta de l'Imperi etíop per Itàlia, tot i accedint a la vegada a la posada en vigor dels acords del mes d'abril abans esmentats, a tot-hom semblarà lògic, donats els plans que hom sap que persegueix el cap del Govern anglès d'arribar a una avenença entre Anglaterra i França, per un costat, i Alemanya i Itàlia, per l'altre, a base de donar un màxim de satisfaccions a aquests Estats totalitaris i amb la finalitat de crear una situació internacional estable a la Mediterrània i al Continent europeu. Però si, per contra, en defensar la moció de referència, Mr. Chamberlain dona per resoltos problemes greus i importants que es troben encara molt lluny de la solució, el que fa en realitat és desviar-se del camí que assegura haver emprat. No seran pas les inexactituds que duren a port el vaixell de la pau. No serà dient que la guerra d'Espanya ha deixat de constituir un perill per a la pau general que Mr. Chamberlain serà més cregut pels que tracta de convèncer de l'eficàcia dels seus plans. Ni afirmant que si els voluntaris italians es troben encara a Espanya el fet no pot ésser imputat a Mussolini, ni assegurant que els acords anglo-italians entren ara en vigor després d'haver estat complerts els requisits imposats per Anglaterra, que l'opinió britànica i internacional es posarà totalment al seu darrera per tal d'acompanyar-lo en el seu pelegrinatge vers la pau.

Hi ha motius molt poderosos que separen Mr. Chamberlain d'una gran massa de l'opinió britànica i adués dels seus col·legues del partit conservador, i no és certament tenint en contra aquesta massa d'opinió que Mr. Chamberlain veurà realitzats els seus plans generosos. Però encara aconseguirà menys els seus objectius si considera els fets apartant-se de la realitat i fent afirmacions que ens costaria molt de creure que ell mateix tingués per absolutament exactes. Perquè que Itàlia hagi complert les condicions exigides el mes d'abril i que no sigui culpa del senyor Mussolini la permanència a la Península dels cossos d'exèrcit italians, constitueixen dues inexactituds el simple enunciat de les quals revela, per al més orb, la seva existència.

Un polític necessita ésser cregut, i com podrà ésser-ho mister Chamberlain si fa aquests manaments?

El més curiós és que adués en els països feixistes hom arriba a dubtar de la virtualitat dels mètodes del cap del Govern anglès. Els discurs del Führer a Sarrebruck, els amargs comentaris de la premsa italiana i els vots que posen Itàlia i Alemanya a determinats polítics anglesos i francesos susceptibles d'exercir funcions de govern, i quin altre significat poden tenir que la desconfiança del feixisme envers la felicitat dels bells propòsits de mister Chamberlain?

Un altre cas: Praga ha necessitat suara que després dels acords de Múnic fossin fixades d'una vegada les noves fronteres de l'Estat txecoslovac, i no ha anat pas al "salvador de la Pau" per liquidar aquesta enutjosa qüestió, sinó que ha sol·licitat l'arbitratge de Mussolini i Hitler, per la senzilla raó que el que digu'n i acordin aquests senyors té més força que el que pogués aconseguir, tot i les seves bones intencions, Mr. Chamberlain. Que vol dir això? Vol dir senzillament que els dos dictadors no solament són considerats com a caps de Govern decidits a resoldre els problemes que es propo-

